

Glasba na elektronskih medijih

Založbe RTV Slovenija v letu 2010

ZKP RTV Slovenija še vedno in stalno uresničuje svoj tempo izdajanja slovenske diskografije. Po eni strani gre za oživljanje oz. reproduciranje lastnega radijskega avdio-, tj. zvočnega arhiva, spet po drugi pa za izdajanje novih in načrtno določenih, posnetih in arhiviranih posnetkov. V teh primerih gre za skrb za našo duhovno in nematerialno (glasbeno) dediščino, ki si je brez ZKP RTV Slovenija in njene aktualne direktorice, hkrati pa tudi glavne in odgovorne urednice vseh omenjenih izdaj **Mojce Menart** zagotovo ne moremo zamišljati. Koliko ur načrtno izdane in s tem tudi trajno ohranjene glasbene umetnosti je izšlo tokrat pa povzemamo po tiskovni konferenci, ki se je zgodila 14. aprila. (2011) v veliki sejni sobi RTV Slovenija na Kolodvorski ul. 2 v Ljubljani. Takrat je spet šlo za izdaten zalogaj kar 23 projektov s področja ljudske, klasične oz. resne glasbe in pa še sodobne in jazzovske glasbe. Teh plošč je zagotovo nekaj več kot pa najavljenih naslovov, saj gre marsikdaj tudi za dvojne albume. *Založba kakovostnih programov RTV Slovenija* je tako spet ob aktualni podpori Ministrstva za kulturo za leto 2010 izdala zavidljivo število posnetkov nosilcev zvoka spet za različne glasbene zvrsti in žanre; torej gre za pregled nove glasbene panorame tako različnega glasbenega spektra v seriji glasbene *Klasike* in drugih zbirkah ZKP RTV Slovenija.

Glasba za otroke

Otroški svet glasbe prinaša bogato realizacijo projekta ZKP RTV Slovenija. Z Otroškim zborom in Simfoniki RTV Slovenija, ki jima dirigira Anka Jazbec, je predstavljenih 19 priredb

Tadeje Vulc (roj. 1978) slovenskih ljudskih pesmi in iger. Slovenska ljudska pesem je nastajala med preprostim ljudstvom skozi dolga stoletja in poje o lepoti zemlje, na kateri je zrasla in o narodu, ki živi na njej. S svojo lepoto in izvirnostjo je navdihovala pevce in godbenike, starejše in mlajše, širila se je z ustnim izročilom, se spreminjala in bogatila pa tudi ohranjala. Tokrat je le-ta ponovno oživiljena in to z vsem (metodično-didaktičnim) kompletom kar metodološko; njeno poslanstvo je tokrat še v dodatni animaciji, za kar je poskrbel izdajatelj povsem profesionalno: pesmi, ki pojejo o lepoti narave, o živalih, ljubezni, šaljkah, pesmih, ki opevajo človekovo dejavnost. Zbor pa prikaže tudi nekatere že skoraj pozabljene otroške ljudske ige. Poleg običajnega ovitka oz. programske knjižice, ki predstavlja slovenske ljudske pesmi in otroške ige ter cikel pesmic v pisnem svetu orkestra k tej plošči, je tu še skladateljičin portret in predstavitev *Otroškega pevskega zbora RTV Slovenija* in napoved inštrumentalnih dodatkov: poleg 10 ljudskih pesmi in iger je na posnetku še 10 inštrumentalnih točk, ki predstavljajo nekatere najbolj popularne ali pogoste inštrumente simfoničnega orkestra. Programska knjižica na 68 str. še dodatno prinese vse predstavljene (enoglasne do največ 2-glasne) pesmice z notnimi zapisi in podpisanimi besedili, sledi pa še pobarvanka s slikami inštrumentov. Vmes so zapisne tudi melodije predstavljenih (glasbenih) inštrumentov. Posneti del dopolnjujeta še avtorica besedila in pripravljalka recitacij Slavica Pečnik in povezovalc Žiga Deršek. Oblikovalec (Žiga Culiberg) je bil očitno tudi avtor bogato ilustriranega kompleta ali res čisto pravega projekta.

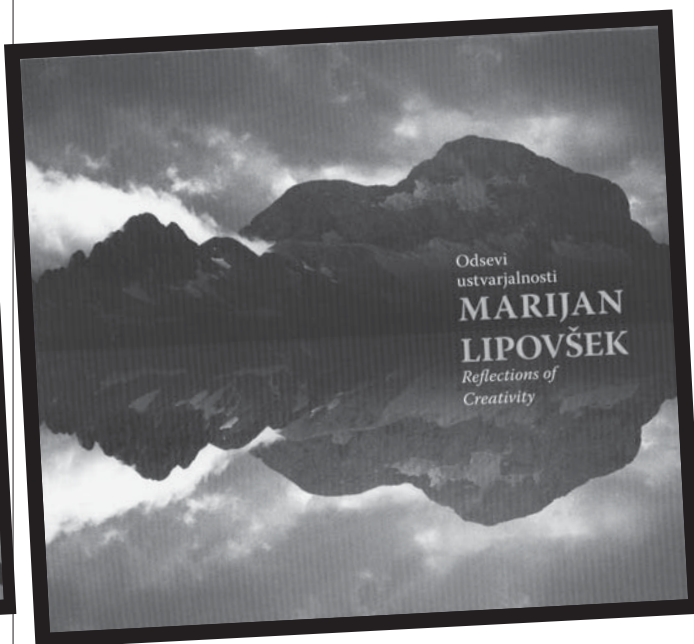
Dvojni CD *Violinček* je prav tako kot še nekatere od predstavlenih plošč sad radijske oddaje. Pričujoči projekt JE nekaj takega. Gre za še enega od načinov spoznavanja glasbe, konkretno glasbenih inštrumentov, pojmov in pesmic. Hkrati pa gre še za vzporedne in prav posebne zgodbe, kako zelo lepa in zanimiva je glasba. Ker gre za dvojni cede, je na prvi plošči 34 pesmi, ki jih spet poje

Otroški pevski zbor RTV Slovenija pod vodstvom Anke Jazbec, na drugi pa 15 inštrumentalov. Posamično se pojavijo tudi nekateri solisti/solistke, ki so vsi po vrsti tudi skrbno navedeni. Tudi ta projekt je pedagoško (metodično in didaktično) še bogatejši, saj sta dvojnemu cedeju priloženi kar dve knjižici: pesmarica (spet s tradicionalno natisnjenimi pesmicami v notni in besedni podobi) in pobarvanka. Radijskim ekipam, ki jih že doslej poznamo z zadnje bere elektronske glasbe *ZKP RTV Slovenija*, je glede na obseg in projektno dodelanost vključenih še nekaj oseb tako, da omenjeni komplet še bolj »stoji« kot prejšnji, četudi ne enemu in ne drugemu res ni kaj oporekati. Gre za načrtno skrb za naš mladi ali kar najmlajši glasbeni rod, zato oba zadnja dva *RTV*-projekta res ne bi smela zdaj v tej-elektronski obliki-manjkati v nobenem vrtcu (starejše skupine) in v osnovni šoli (1. triada). Gre za večplastnost in različne možnosti uporabe obeh teh zadnjih dveh projektov in kjer seveda navkljub vsem tem besedam, le glasba sama igra glavno vlogo: z glasbo o glasbi in za glasbo! Zato seveda ne gre izvzeti slednje tudi na samem posnetku, ki je izvedbeno in tehnično izdelana s pravim elanom vseh navedenih. Ton je posebno poudarjeno izjemen, digitalna tehnika je popolnoma v »službi« vseh zahtevanih elementov tovrstne (re) produkcije. Vse pesmice so predstavljena ali/in v a cappella (= brez spremljave) obliki in s spremljavo inštrumenta (-ov).

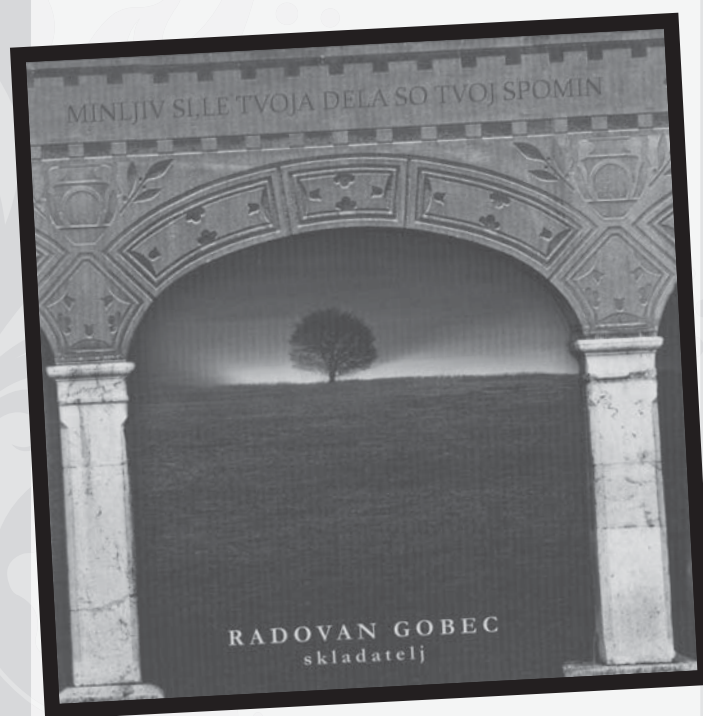
Skladateljski portreti

Trije skladateljski portreti predstavljajo Marijana Lipovška, Radovana Gobca in Janeza Matičiča. Slovenski pianist in skladatelj **Marijan Lipovšek** (1910-1995) je predstavljen z *Odsevi ustvarjalnosti* na dveh cedejkah: kot skladatelju nam poje njegova tokratna muza v *Toccati quasi apertura* (1955), (šestih) *Pesmih iz mlina* (1980), ki jih odpoje njegova hči, vrhunska slovenska mezzosopranistka Marjana Lipovšek, sledi pa še *Simfonija* za

veliki orkester (1939-1945-1970). Prvi dve deli odigra *Orkester Slovenske filharmonije* z dirigentoma Samom Hubadom in Milanom Horvatom, zadnje pa *Simfoniki RTV Slovenija* z dirigentom Davidom de Villiersom. Druga cedejka iz tega projekta predstavlja M. Lipovška kot pianista: v prvi skladbi odigra svoje klavirsko variacijsko delo *Voznica* (1954), v *Sonati* v h-molu za flavto in klavir Johanna Sebastiana Bacha se mu pridruži naš odlični flavtist iz polpretekle dobe Boris Čampa, (drugo) ploščo pa sklene pianist Lipovšek z violinistom Igorjem Ozimom v Beethovnovi *Sonati*, op. 47, »Kreutzerjevi«. Tako je naš odlični skladatelj in pianist iz polpretekle dobe prikazan na kar najbolj avtentičen način, zato pa so v imenu založbe poskrbeli še številni (drugi) sodelavci: zvokovni mojstri, glasbeni producenti, digitalni mastering in editing, fotografa Tihomir Pinter in M. Lipovšek sam, grafični oblikovalec Klemen Kunaver in avtor besedila in zagotovo najbolj zaslužen za tale projekt (zunaj založbe), Lipovškov sin in slovenski skladatelj Bor Turel (avtor besedila).

Naslednji skladatelj in zborovodja **Radovan Gobec** (1909-1995) je predstavljen ob svoji minuli 100-letnici rojstva. Ne le kot glasbeni ustvarjalec in poustvarjalec, pomemben je bil za slovensko glasbeno preteklost zlasti še kot organizator številnih in kvalitetnih zborovskih prireditev, ki so se do dandanes razrasle v ugledne tovrstne (mednarodne) manifestacije, kot (dolgoletni) zborovodja APZ »Toneta Tomšiča« (1946-57) in *Partizanskega pevskega zbora Ljubljana* (1953-80). Naslov Gobčeve portretne cedejke z njegovimi vokalnimi, vokalno-instrumentalnimi in drugimi biseri pa je *Minljiv si, le tvoja dela so tvoj spomin*, povzet po zadnjem skladateljevem zboru, napisanem leto dni pred smrtjo (1994) na besedilo našega uglednega arhitekta Jožeta Plečnika in hkrati tudi enega od motov *Festivala Ljubljana*, katerega eden

Glasba na elektronskih medijih Založbe RTV Slovenija v letu 2010

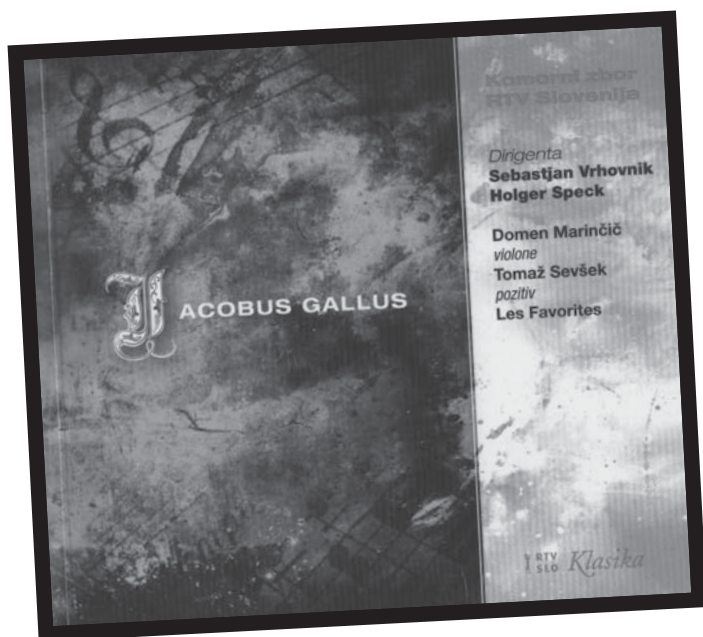
prvih direktorjev je bil prav R. Gobec (1956-64). Vse to, zlasti pa še predstavljeni Gobčev ustvarjalni glasbeni fragment na tej plošči prikazuje Darja Koter, ki je bila hkrati tudi pobudnica, soorganizatorica, avtorica in urednica simpozija in zbornika, ki sta bila v letih 1909-10 organizirana in sta izšla na ljubljanski AG. Tudi za to cedejko je omenjenih veliko število sodelavcev, saj je predstavljeni Gobčev opus še bolj raznolik in tudi kronološko razpet med številne in različne izvajalce: od otroške pesmi iz spevoigre *Kresniček*, popularnih Gobčevih množičnih pesmi *Lepo je v naši domovini biti mlad* in *Pesem o svobodi* do odlomka iz operete *Plainska roža* in opere *Kri v plamenih*.

Naslov naslednje skladateljske portretne cedejke avtorja in pianista **Janeza Matičiča** (roj. 1926) *Gemini* hkrati pomeni naslov skladateljeve partiture za dva klavirja. Delo je nastalo v davnih skladateljevih pariških letih (1972-73), ker je bil klavir vedno Matičičev (ustvarjalni) inštrument in ker je bil sam skladatelj vedno tudi najboljši in najbolj avtentičen izvajalec svojih klavirskih skladb. To vsekakor pojasnjuje njegovo pretehtano skrb pri komponiranju in iskanju izvirnega klavirskega stavka. Tak je tudi *Gemini*, 5-stavčno delo, ki ga na posnetku spet igra J. Matičič, v družbi ene najboljših interpretk svoje glasbe Milanke Črešnik. Trije naslednji *Chorals*, ki predstavljajo Matičičevo 3-stavčno *Sonato* pa izvede J. Matičič s še eno svojih najboljših interpretk klavirske glasbe Tatjano Kaučič; J. Matičič je obkrajat naveden kot (drugi) pianist-secondo v obeh klavirskih duih (na dveh klavirjih). Kljub temu, da je prva skladba nastala pred drugo, je *Gemini* veliko bolj radikalno zastavljeno delo od *Sonate*. Tokrat pa gre za 4-ročno klavirsko igro na enem klavirju. Tako kot prvo, tudi drugo klavirsko skladbo s te plošče zaznamuje Matičičevo pariško ustvarjanje (2003), saj skladatelj svojo svetovljansko držo pogosto črpa predvsem z bivanja v Parizu, ki je njegov drugi umetniški dom (poleg ljubljanskega). Kljub temu pa vedno in tesno ostaja povezan z našim glasbenim izročilom. Zato sledi tokrat besedilu (Ivo Petrić) poleg običajnega angleškega prevoda še francoski jezik. Rafiniranost in umetniškost klavirskega zvoka je tokrat še posebej zahtevna, saj imamo v prvem primeru opravi z dvema klavirjema, v drugem pa z enim samim, vsakič pa s po dvema (različnima) so-interpertoma. Zato tukaj še posebej opozarjam na izredno kvaliteto in pripravljenost (Steinway & Sons) klavirjev izpod rok in ušes Zlatka Siliča.

Vokalna (zborovska) in vokalno inštrumentalna glasba

Dvojni cede ali kar zborovski album predstavljajo nove interpretacije opusa našega najbolj popularnega in evropeiziranega skladatelja pretekle dobe **Jacobusa Gallusa** (1550-1591) v izvedbi *Komornega zbora RTV Slovenija*, dirigentov Sebastjana Vrhovnika in Holgerja Specka, Domna Marinčiča (violone), Tomaža Sevska (orgelski pozitiv) in nemškega ansambla, spe-

cializiranega za zgodnjo glasbo *Les Favorites*: Torsten Übelhör/orgelski pozitiv, Sabine Kreutzberger/viola da gamba, Franziska Finckh/viola da gamba, Johannes Gontarski/teorba in Dennis Götte/teorba. Na posnetkih, ki so nastajali med leti 2007 in 2010 v *Zavodu sv. Stanislava* in v radijskih *Studijih 14* in 26 (vse v Ljubljani) in v Kostanjevici na Krki (v sodelovanju s *Festivalom SEVIQC Brežice*) je na novo interpretiranih v izvedbi našega najstarejšega in najkvalitetnejšega mešanega pevskega zbora (vse od 1937 s prekinitvami) dvojce Gallusovih *maš*, 15 *motetov* in 19 *madrigalov*, zdaj a cappella zdaj z instrumentalno spremljavo; vse tisto, kar je najbolj značilno za glasbeni stavek pozne renesanse in zgodnjega baroka, vse tisto, kar se je ohranilo v Gallusovi zapuščini od 490 del: 16 *maš*, 374 *motetov* in 100 *madrigalov*, četudi jih Gallus sam ni imenoval tako, saj npr. za svojo zbirko 47 tovrstnih skladb (po Gallusovi smrti jo je v Pragi izdal njegov brat): »... namesto 'madrigala' sem dal tem veselejšim pesmim naslov 'Moralia' in želim, da se poslej tako imenujejo, ker pretežni del vsebuje življenjske navade, ki niso niti najmanj razuzdane, saj se plašijo že same sence opolzkosti ...«. Med njimi najdemo tudi take popularne Gallusove skladbe kot so npr. *Iubilate Deo*, *Dulcis amica*, dve *Ave Maria*, *En ego campana* idr. Ni treba posebej poudariti, da gre v teh diskografskih dosežkih za reinpretacije ali kar za »dodane vrednosti« našega Gallusa, prav tistega, ki ga je v dolgoletnem razvoju našega KZ RTV Slovenija v letih 1962-72 (prvič) dosegel takratni zborovodja Lojze Lebič.

Komorni zbor RTV Slovenija z dirigentom Sebastjanom Vrhovnikom pa je izdal še eno ploščo, tokrat **Protestantske napeve**. Osrednji skladatelj na tej plošči je naš protestantski prvak Primož Trubar. Njegova dela – četudi gre v večini primerov za nemške napeve (prirejena) nemška besedila v slovenščino – so priredili Janez Močnik, Ivan Florjanc in Andrej Misson, ki na posnetkih igra tudi orgle (v kolikor niso ti tako značilni napevi izvedeni a cappella, torej brez spremljave). V isti izvedbi

pa lahko poslušamo še protestantske napeve Adama Bohoriča in Martina Luthra. To pomeni, da omenjeni avtorji, slovenski reformatorji niso bili le utemeljitelji knjižnega jezika in spretni prevajalci, ampak tudi samostojni pesniki in glasbeniki. Napevi so večinoma prirejani (Matej Hubad in Uroš Krek), pri slednjih pa nastopajo kot spremljevalci še *Slovenski trobilni kvintet* in tolkalec Jože Bogolin z zvonovi. Dodati je treba še nekatere (pevske) solistke in soliste, ki nekako zaokrožujejo tole vokalno in vokalno-inštrumentalno podobo dokaj enotnega protestantskega prostora, tako značilnega za (enoten) evropski prostor 16. stol. Strokovno besedilo o glasbi in izvajalcih sta si tokrat razdelila dr. Edo Škulj in Brigita Rovšek. Oblikovalska »rdeča nit« (Žiga Culiberg) pa se tega vokalnega diskografskega opusa KZ RTV Slovenija vleče že vse od Gallusa in bo še trajala vse v naslednji (vokalni) opus. Da je na vseh teh dosežkih še vedno najvrednejše spremljati pričajuči zborovski zvok, je samo po sebi pričakovano. Da pa so vse to zmogli tudi številni tonski (elektronski) oblikovalci zvoka, je pa spet druga plat te medalje.

Naslednja cedejka s tega repertoarja je že spet s KZ RTV Slovenija in dirigentom S. Vrhovnikom ter organistko Polono Gantar: ta tretji zborovski projekt je posvečen nemškemu romantiku **Felixu Mendelssohnu Bartholdyju** (1809-1847). Velja za prvega pomembnejšega skladatelja mešanih zborov, ki v njegovem opusu z 121. deli predstavljajo kar tehten skladateljev ustvarjalni fragment. Na teh posnetkih gre za Mendelssohnova sakralna dela: *Tri duhovne pesmi*, op. 96, *Trije psalmi*, op. 78, *Himna po psalmu USLIŠI MOJE PROŠNJE*, op. posth. in *Šest rekov po praznikih cerkvenega leta*, op. 79. Vsa ta dela so nastala v borih sedmih letih (1840-47) v tudi sicer kratkem skladateljevem, komaj 38 letnem življenju in delu. Ker je bil Mendelssohn-Bartholdy dober poznavalec *Svetega pisma*, goreč protestant in spreten polifonik, so lahka nastala dela kot jih zdaj tudi slišimo v ekselentnih izvedbah; saj gre v teh skladateljevih primerih za pretanjeni, subjektivni in čustveni slog, brez nepotrebne monumentalnosti. Poleg vseh navedenih se izza vrst KZ RTV Slovenija še dodatno izkaže kar nekaj (pevskih) solistk in solistov, npr. sopranistke Nuška Zakrajšek, Martina Burger, Tatjana Vasle in Valentina Ovnič, mezzosopranistka Edita Garčević Koželj, altistki Alenka Bobek in Ana Plemenitaš, tenoristi Janez Gostiša, Metod Palčič in Igor Novak in basisti Klemen Šiberl, Darko Vidic in Luka Ortar. Tokrat je komentar prispeval spet dirigent S. Vrhovnik sam, ker pa je celoten repertoar odpet v izvirni nemščini, so v njem dodani še vsi prevodi (tekst v angleščini, prevodi pesmi pa v slovenščini; Aljoša Vrščaj).

Dekliški zbor sv. Stanislava Škofijske klasične gimnazije Ljubljana je pod vodstvom Helene Fojkar Zupančič izdal cedejko z naslovom **igraj KOLCE**, naslovljeno po priredbi slovenske ljudske pesmi z enakim naslovom Jakoba Ježa, ki je tudi na plošči. Sicer pa gre za kompilacijo posnetkov doma in v tujini, s tekmovanj in gostovanj: v studiu norveškega Radia v Oslu v

okviru evropskega tekmovanja *Naj narodi pojo*, v kapeli *Zavoda sv. Stanislava* v Ljubljani in v dvorani *Kulturnega doma* v Zagorju ob Savi v okviru 21. državne revije otroških in mladinskih pevskih zborov, vse v letih 2008-2010. 18 *mladinskih zborov* (a cappella) je predstavljenih tako v živo (6) kot studijsko (12) skupaj z avtorji, skladatelji in njihovimi prireditelji kot so: Ambrož Čopi, György Orban, Radovan Gobec, že omenjeni J. Jež, Matija Tomc, Hugo Alfven in Robert Sund, Jan Ake Hillerud, Stephen Hatfield, Robert Schumann, Hugo Hammarström, Javier Busto, Damijan Močnik, Marijan Lipovšek, Lojze Lebič, Ati Soos in Tomaž Habe, Jure Robežnik in T. Habe. Poleg izvedbene kompilacije gre še dodatno za kompilacijo ljudskih (slovenske, švedske in mehiške) in umetnih pesmi, *dekliških (mladinskih) zborov*. Brez dvoma tale cede predstavlja neke vrste naš (slovenski) zadnji cvetober tovrstnega prepevanja, ki pa je bil po različnih in najodmevnejših domačih in tujih tekmovalnih dosežkih kot (pred)pogoj za tale diskografski uspeh. Spet je bila na delu cela kopica tujih in naših oblikovalcev zvoika in pričujoče plošče. Skrb tako radijskih kot izdajateljskih (so)delavcev pa je tudi v tem primeru več kot poplačana.

Solistična in komorna glasba

Slednjo začenja res neke vrste solistični prvenec, mezzosopranistke Barbare Jernejčič Fürst (roj. 1972) a cappella z naslovom *Dotiki*. Razen dveh (uvodne in zaključne Monteverdijeve arije ob spremljavi Domna Marinčiča na violi da gamba in čembalista Tomaža Sevska Šramla) so vsa izključno solistična predstavljena dela skladateljev Luciana Beria, Larise Vrhunc, Vinka Globokarja, Urške Pompe, Brine Jež Brezavšček in Alison Bauld izvedena a cappella. Umetnica, ki je že doslej zaslovela na številnih in uglednih velikih svetovnih glasbenih odrih (koncertno in operno), se

zdaj predstavlja še v elektronski obliki. Specialistka po eni strani za zgodnji (glasbeni) zvok, kot sta tudi na tej plošči obe Monteverdijevi baročni ariji (obe iz opere *Kronanje Popeje*), še večja pa za vse posebnosti najsodobnejše glasbe in vseh njenih odtenkov, je prav B. Jernejčič Fürst tista slovenska pevkica, ki je doslej izvedla več kot 50 tovrstnih prvih izvedb. Že Berieva (uvodna) *Sequenza III* je delo, ki veliko šteje v svetovnem pevskem repertoarju. Tako, da so potem dela večinoma slovenskih avtorjev, samo neke vrste logična posledica vsega tega. Našo pevkico tudi zaradi omenjenega diskografskega dosežka pri ZKP RTV Slovenija brez dvoma lahko štejemo za prvo tovrstno slovensko damo, še zlasti potem, ko počasi usihajo glasovi njenih starejših kolegic. Tako je tudi omenjena cedejka *Dotik* več kot dotik. Posnetki zanj so nastali v radijskem *Studiu 14* in so hkrati plod dveh odličnih producentov Janje Velkavrh in Toneta Jurca pa še koga bi našli v kolofonu te plošče, za katero so vizitke k skladbam napisali večinoma kar slovenski skladatelji in skladateljice sami.

Cedejka našega odličnega flavtista, solista osrednjega državnega simfoničnega orkestra *Slovenske filharmonije* **Aleša Kacjana** (roj. 1958) je razen nekaj redkih izjem ubrana zgolj solistično, torej brez spremljave, a cappella. V delih skladateljev Giacinta Scelsija, Thorkella Sigurbjörnssona, Primoža, Ramovša, Pavla Mihelčiča, Nevilla Halla, Bruna Maderne, Luciana Beria in Bora Turela je iskati in najti kar več stičnih točk: najprej je to kruto soočenje tuje in naše literature: v prid slovenski in kar pomeni, da je le-ta navkljub mnogo bolj zvenečim tujim imenom vedno v koraku z našo, slovensko, ali lepše zapisano: slovenska je venomer v koraku z evropsko. Potem je tukaj izjemno Kacjanovo muziciranje, ki se je tekom let razvilo v vrhunsko tonsko oblikovanje in ki jo sodobna snemalna tehnologija raje izboljša kot ne v prid izvajalcu. Flavtist Kacjan se predstavi največ z običajno, orkestrsko flavto, doda pa ji še altovsko (flavto, v prvi, Scelsijevi skladbi) in kjer se mu pridruži v *Hyxosu* še tolkalec Darko Gorenc, kajti ta skladba je poleg solistične (altovske) flavte zasedena še z dvema gongoma in tolkali. Skladba z naslovom *Honeyreves* B. Maderne je napisana za flavto in klavir, zato v njej dodaja solist Kacjan še ameriškega pianista (in dirigenta) Jamesa Averyja. V sodobnem slovenskem delu B. Turela z naslovom *Nedokončana zanka* pa je solistični flavti dodan še magnetofonski trak, torej elektronika na elektroniki! B. Turel, ki na tem diskografskem dosežku nastopa kot avtor spremnega besedila, je takole uvedel svoje delo kot najstarejše posneto delo na omenjeni plošči (1984): »(...) zato simbolizira čas, ki se opredeljuje kot nenehno in nespremenljivo zaporedje trenutkov: kot gibljiva podoba negibne večnosti. Kot glasba«.

Violinist **Andrej Kopač** (roj. 1978) se predstavlja podobno ali kar z enako ploščo za zgolj solistična (violinska) dela skladateljev Črta Sojarja Voglarja/*Sonatina*, Nenada Firšta/*Something wild*, Petra Kopača/*Sonetuda*, Iva Petrića/*Sonata* in Ernesta Blocha/*Suita* za violino solo št. 1. Še preden je pred leti postal redni član

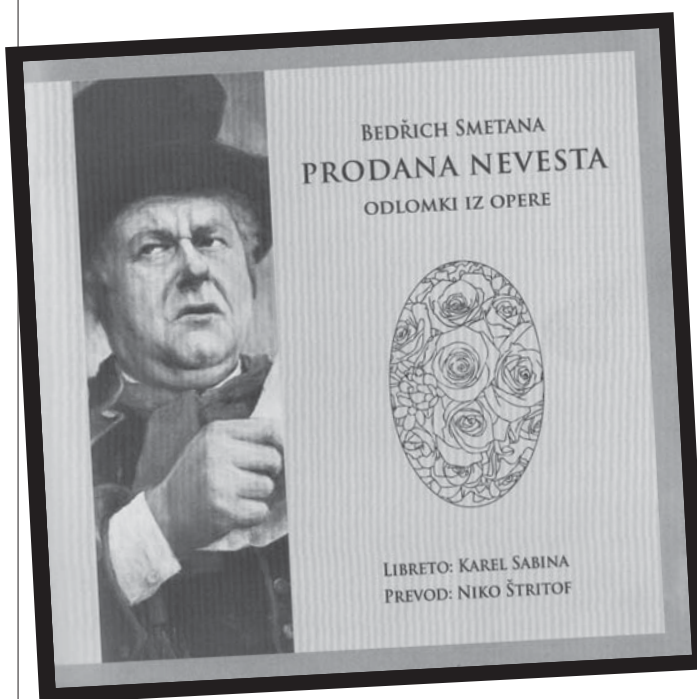
Simfonikov RTV Slovenija, je bil A. Kopač pet sezon član in prvi violinist *Evropskega mladinskega simfoničnega orkestra*. Hkrati pa je tudi pedagog na ljubljanskem *Konservatoriju za glasbo in balet*. V njegovem primeru gre za diskografski prvenec, ki pa je že kronan s programsko zasnovo. Ta šteje ravno toliko kot Kopačeva (solistična) violinska igra. Vseh šest predstavljenih del še dodatno umešča tako (izvirno) slovensko solistično violinsko produkcijo, tj. ustvarjalnost z našo hkratno poustvarjalnostjo, izvedbo in pa soočenje le-te s tujo (E. Bloch). Odličen violinist A. Kopač se je nekako enakovredno in poustvarjalno izkazal tudi s takim delom kot je mednarodno relevantna in »klasična« Petričeva *Sonata*. Kopač sam je napisal tudi komentar k svoji plošči. Na posnetku, violini v Kopačevih rokah lahko slišimo tudi nekaj takih otenkov, ki še posebej karakterizirajo glasbo skladateljev različnih generacij, šol in slogovnih usmeritev: inventivni, dobro zasnovani in učinkoviti Sojar Voglar, rahlo razvlečeni in tehnično zahtevnejši Firšt in dolgi in celo pedagoško zasnovani Peter Kopač.

Violinist **Žiga Brank** (roj. 1982) je izdal dela skladateljev Heinricha Wilhelma Ernsta, Wolfganga Amadeusa Mozarta in Ludwiga van Beethovna v duu s pianistko Dunjo Robotti. Tudi on ima v svoji bogati glasbeni karieri kljub svoji mladosti že kar nekaj poustvarjalnih mejnikov: bil je koncertni mojster orkestra *Opere in baleta SNG Maribor*, član orkestra *Slovenske filharmonije* ter celo uglednih *Zagrebskih solistov*. Zdaj pa je koncertni glasbenik in pedagog na ljubljanskem *Konservatoriju za glasbo in balet*. Zakaj na začetku Ernstova violinsko-klavirska glasba? Zato, ker je skladatelj veljal za velikega mojstra igranja violine, njegove skladbe pa še dandanes veljajo za tehnično najbolj zahtevna dela, pisana za violino solo. Med slednje sodi tudi Ernstov cikel šestih polifonskih etud, med njimi tudi na Brankovi cedejki odigrana *Introdukcija in variacije na irsko temo »Poslednja vrtnica«*. »Klasično« in še bolj virtuozno sta zastavljeni obe *Sonati*, ki sledita. Zreli Mozart in zadnji Beethoven pa s tem samo utrjujeta vrhunsko poustvarjalnost našega mladega violinista, ki je moral tukaj v duu s pianistko razširiti svoje individualne in virtuozne ambicije na pravo komorno glasbeno soigro. Teh je dovolj, tako skladateljskih izzivov, slogovnih raznolikosti kot tehničnih in muzikalnih rezultatov obeh izvajalcev. Tradicionalni radijski (tehnični) sodelavci pa so spet poskrbeli, da je omenjena violinsko-klavirska umetnost Ernsta, Mozarta in Beethovna v izvedbi Brank-Robotti ostala trajno zapisana na sodobnem (digitalnem) nosilcu zvoka, ki s tem posredno širi sicer interne zapise (posnetke) nacionalke ter jim s tem daje nove (javne) razsežnosti.

Opera

Doslej smo bili sicer vajeni, da so nam podobne bere z naslova *ZKP RTV Slovenija* v obsežnih albumih prinašale posnetke oz. digitalno obnovljene izdaje celotnih opernih del domače in tuje produkcije ter izključno domače operne reprodukcije. Očitno

so se odgovorni tokrat zaradi tehtnih razlogov odločili, da ponudijo samo odlomke. Morda zato, ker gre v obeh primerih le za tujo operno literaturo in spet za naše, slovenske tradicionalne izvajalce? Prva med njimi je popularna ***Prodana nevesta*** Bedřicha Smetane (1866) na libreto Karla Sabine in v (slovenskem) prevodu Nika Štritofa. Gre za posnetek iz ljubljanske operne produkcije iz leta 1955, saj jo krasi naslovna podoba ene najbolj kreativnih popularnih basovskih vlog *Kecala* našega pevskega prvaka Ladka Korošca. Torej gre za še eno novo dimenzijo tele zadnje bere elektronske glasbe *ZKP RTV Slovenija*. Gre za kulturno dediščino, ki se bo tako lahko ohranila bodočim rodovom. Od uvodnega prizora (1. dejanje) pa na tem več kot uro in četrt dolgem posnetku slišimo še popularne duete in arije, tercete in dva sklepna prizora (2. dejanje in konec opere) najbolj popularnih vlog *Marinke*, *Janka*, *Ljudmile*, *Krušine*, *Kecala*, *Vaška*, *Esmeralde*, cirkuškega ravnatelja in drugih, ki jih interpretirajo baritonist Vekoslav Janko, mezzosopranistka Cvetka

Ahlin, sopranistki Vilma Bukovec (*Marinka*) in Maruša Patik (*Esmeralda*), tenorista Janez Lipušček (*Vašek*) in Slavko Štrukelj (cirkuški ravnatelj), že omenjeni in zagotovo najpopularnejši slovenski operni pevec vseh časov - basist Ladko Korošec idr. Pomotoma je na inletu omenjene cedejke izpadla vloga Janka, ki jo poje odlični tenorist Miro Brajnik! Vsi trije protagonisti: V. Bukovec, M. Brajnik in L. Korošec so tedaj (1955) imeli 35 let, torej so bili pri polnih pevskih močeh. *Zboru in orkestru Opere in baleta SNG v Ljubljani* dirigira Rado Simoniti, zbor pa je pripravil Jože Hanc. Kako uspešna je bila omenjena (živa) reprodukcija, pove dejstvo, da se je samo v nekaj letih po premieri odvilo kar ok. 130 ponovitev. Kot da Smetanova opera *Prodana nevesta* ne bi bila češka nacionalna, temveč slovenska (nacionalna) opera. Naš ta hip najboljši slovenski operolog Peter Bedjanič na najkrajši možni način opiše in oriše celoten češki in slovenski

historiat Smetanove *Prodane neveste*, ki jo je na tale, elektronski način spet ovekovečila radijska ekipa.

Omenjeni reprezentativni izbor več kot odlično dopolnijo in zaključijo **Štirje grobijani** Italijana Ermana Wolf Ferrarija (iz leta 1906) in s tem predstavljajo naslednje in nove odlomke in podobno, ne pa enako reprodukcijo. Kajti s pevkami in pevci ljubljanske *Opere* jih je s *Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija* (1957) posnel dirigent Danilo Švara. Šest (daljših) odlomkov odpojejo v skupni minutaži ok. dobre ure (štirje) basisti L. Korošec, D. Merlak, F. Lupša in Z. Kovač, altistka E. Karlovac, sopranistke M. Patik, M. Polajnar, M. Mlejnik in Z. Ognjanovič in tenorist J. Lipušček. Operna premiera iz katere lahko smatramo, da je bolj ali manj vzeta omenjena zasedba pa je bila v Ljubljani 18. jun. 1955, torej tudi v letu premiere že predstavljene *Prodane neveste*. To delo je doživelo na opernih deskah »le« 29 ponovitev pod odlično režijo Cirila Debevca. Ker je bil omenjeni odlični slovenski glasbeni režiser takrat »persona non grata« je hkrati s to postavitvijo *Štirih grobijanov* »tiho« proslavil svojo 25-letnico umetniškega delovanja. Zato pa je bil omenjeni študijski posnetek (*Studio 14 Radia Slovenija*) s komaj »shojenim« simfoničnim orkestrom pod enako dirigentsko in avtoritativno taktirko D. Švare. Kljub kar štirim (odličnim) basistom je tokratna teža na L. Korošču. Ta pa je v vlogi *Lunarda* za razliko od svojih številnih komičnih vlog in basa buffa, ustvaril vlogo pusteža. Gre za izviren in povsem samosvoji lik neprijaznega očeta in moža, ki se sicer kdaj pa kdaj tudi sprosti – »samo ne javno – to je glavno«! Zanimivost te obnove oz. sodobnega digitalnega posnetka odlomkov je tudi ta, da je bil tonski mojster novinec Sergej Dolenc, posnetki pa so kljub temu odlično uspeli in kar je v primerjavi s prejšnjo opero: povsem res.

Dvoje orkestrskih dosežkov (Simfoniki RTV Slovenija)

Kljub temu, da prav *Simfoniki RTV Slovenija* ob hišnih ansamblih kot so *Big Band*, *Komorni zbor RTV Slovenija*, *Mladinskem in otroškem zboru* zdaj že več kot pol stoletja držijo po konci večino novejših slovenske glasbene reprodukcije, imajo prav *Simfoniki* v tej predstavljeni beri kar tri cedejke. Na prvi, z izključno tremi solističnimi klavirskimi koncerti W. A. Mozarta, L. v. Beethovna in L. M. Škerjanca, nastopa mlada solistka **Irena Koblar**. To je najmanj toliko njen diskografski dosežek, kot pa so še vloge *Simfonikov RTV Slovenija* in njihovega zadnjega aktualnega šefa-dirigenta En Shaa. Posebnost teh posnetkov so prvi tovrstni (snemalni) dosežki, ki so nastali v prenovljenem (orkestrskem) *Studiju 26* v letu 2010. Pianistka I. Koblar se v teh svojih naprežanjih kljub svoji mladosti (roj. 1980) lahko že pohvali tako s svojim diskografskim prvcem (*Consortium artisticum/CA*, Slovenija/EU, Ljubljana 2007 z deli skladateljev

S. Scarlattija, L. v. Beethovna in J. Brahmsa) kot s številnimi koncerti in pedagoškimi dosežki doma in na tujem: po Evropi in ZDA. Tokrat je to kar »hattrick« s tremi klavirsko-orkestrskimi koncerti, v katerih se odlična in mlada pianistka izkaže za skoraj novo odkritje naše klavirske in s tem glasbene scene. Uvede ga Mozartov *Koncert* št. 12, KV 414 v A-duru, v katerem se solistka v soigri spoprime in izdela zahtevno svilenolistično vlogo in soigro-odlično. Beethovnov *Koncert* št. 2 v B-duru, op. 19 predstavlja sicer enega prvih tovrstnih skladateljevih del, logično dramaturgijo glasbe in plošče ter odličen (in celo nov!) poustvarjalni crescendo solistke-Koblarjeve. »Najmlajše« delo s tega repertoarja je zagotovo Škerjančev *Concertino* (1949), kjer se je naša pianistka ob sicer samo godalnem sestavu orkestra, (do)končno razigrala. Ta plošča je izšla v koprodukciji s CA iz Ljubljane.

Bravo orkester 3 kot naslov pove, gre za tretjo zaporedno ploščo osrednjega hišnega orkestralnega ansambla, *Simfonikov RTV Slovenija* in njihovega šefa-dirigenta Kitajca En Shaa. Glasbeni žanr te plošče je lahkotnejši, skoraj bi lahko rekli zabaven. Kajti ti posnetki prinašajo izbor del s popularnejšimi skladbami dveh velikih ruskih skladateljev Dmitrija Šostakoviča (1906-1975) in Rodiona Ščedrina (roj. 1932). Z njimi nastopata še solista: domačin (trobentač) Matej Rihter, sicer tudi solo trobentač istega orkestra in tuji (violončelist) Colin Carr. Od treh Šostakovičevih del lahko poslušamo *Slavnostno uverturo* v A-duru, op. 96, *Valček* št. 2 iz *Suite* za promenadni orkester in *Koncert* za violončelo in orkester št. 1 v Es-duru, op. 107. R. Ščedrin je predstavljen z dvema koncertantnima deloma: *Koncert* za trobento in orkester in *Koncert* za orkester št. 1-*Poredne prigodnice*. Vsi posnetki so nastali na koncertih *Simfonikov RTV Slovenija* v obeh osrednjih ljubljanskih dvorinah v: *Gallusovi dvorani Cankarjevega doma* in *Kozinovi dvorani Slo-*

venske filharmonije. Avtorja teksta v spremnih ovitkih cedejke sta Monika Kartin in Žiga Stanič, tonski mojster tega projekta je bil Januš Luznar, glasbeni producent pa Ž. Stanič; kratka stari znanci diskografskih dosežkov *Simfonikov RTV Slovenija* v zadnjem desetletju, dočim je opravil montažo in zvokovno obdelavo Klemen Veber. Ker gre v tem primeru za popolnoma drugačen program in zvočnost je treba omeniti različne prijeme in dosežke celotne ekipe tega diskografskega projekta, kar vse pa celotno serijo novih (23) po eni strani združuje, spet po drugi strani pa razdružuje programskost in zvočnost res boga-tega in raznolikega repertoarja.

Od ljudske pesmi-Slovenske zemlje v pesmi in besedi do Novih akordov (1901-1914)

Slovenska zemlja v pesmi in besedi je znana radijska oddaja, ki že desetletja goji in obuja repertoar slovenskih ljudskih pesmi na prvem radijskem programu. Pod to radijsko zaščitno znamko, ki jo je pionirsko zasnovala in desetletja urejala in vodila Jasna Vidakovič, se sedaj seveda podpisujejo nove generacije radiofonskih sodelavcev. Mednje zagotovo sodi mag. Simona Moličnik kot prva med enakimi. Za vzdrževanje topogledne kondicije je izšla nova cedejka, ki jo smemo razumeti kot izdajo na novo ustvarjenih posnetkov iz katere se je očitno rodil nov projekt. Plošča s podnaslovom *Sijaj, sonce!* prinaša čez 60 minutnih posnetkov od *Nina, nana, nana* (v izvedbi pevke Marinke Fabijan-a cappella) pa vse do *Veseljte, veseljte* (v izvedbi ženskega pevskega terceta Maja in Mateja Petelin in Herta Sorta-a cappella). Gre za digitalizacijo posnetka javne radijske oddaje *Slovenska zemlja v pesmi in besedi* 14. nov. 2010 v Studiu 14. Kot piše v obsežni knjižici k tej plošči S. Moličnik gre: »(...) za plod javnega razpisa za iskanje, zbiranje, predstavljanje in snemanje slovenskega ljudskega glasbenega izročila za javno radijsko oddajo (...). Vmes pa najdemo tudi neke vrste »reviewal« *ljudsko pesem, ki so jo prispevali npr. Folklorne skupine: Košuta, Oš Majde Vrhovnik, Dobropolje, vokalni ansambel Ragle, skupina Petzapet, idr. Zanimivost ali avtentika te plošče je še to, da izvajalci sami napovedujejo in celo komentirajo svoja dela. Na posnetku in plošči pa so samo tista dela, ki jih je na podlagi (javnega) razpisa »spustila skozi« *3-članska komisija v sestavi: dr. Bojan Knific, dr. Urša Šivic in Renato Horvat. Vse to in pa vsa besedila predvajanih del (vklj. z njihovimi prevodi v angl.) so sedaj poleg diskografske izdaje še natisnjeni.**

Novi akordi 1901-1914 pa prinašajo izbor (posnetih) skladb, ki so v navedenih letih izšle v 15. letnikih te ugledne slovenske glasbene revije z začetka prejšnjega stoletja. Zbornik za vokalno in inštrumentalno glasbo je izhajal dvomesečno v Ljubljani v založništvu Leopolda Schwentnerja, urejal pa ga je na Dunaju živeči slovenski skladatelj in glasbeni pisec Gojmir (Gregor) Krek. V vsem tem času je izšlo ok. 430 skladb, med katerimi

je več kot tretjina zborovskih, čez 100 samospevov, približno toliko klavirskih del in nekaj orgelskih, preostalo pa so skladbe za razne (komorne) inštrumentalne zasedbe. Med vokalnimi deli prevladujejo uglasbitve slovenske lirike, inštrumentalna dela pa so po oblikah večinoma miniature. Najpogostejše pa so to razpoloženske skladbe z raznimi glasbenimi in zunajglasbenimi programskimi naslovi. V reviji so takrat objavljali vsi takrat najpomembnejši slovenski skladatelji, katerih dela v različnih razmerjih zdaj najdemo tudi na pričujoči plošči: Anton Lajovic (3 dela), Benjamin Ipavec (7), Gojmir Krek (1), Emil Adamič (5), Stanko Premrl (2), Ivan Laharnar (1), Josip Pavčič (2), Ferdinand Juvanec (1) in Viktor Šmigovc (1), skupaj torej 23 del od klavirja solo (4 dela), prek samospevov (7) do zborov (12). Klavirska dela izvajata Maja Mancini in Aci Bertonecelj, samospeve pa basbaritonist Marko Fink in pianistka Nataša Valant. Vseh 12 (mešanih) zborov odpoje KZ RTV Slovenija z zborovodko Uršo Lah.

Zabavna glasba

Poslednje štiri plošče iz cit. bere predstavljajo t. i. zabavnejše vode, ki jih seveda naša osrednja RTV hiša goji v najbolj plemenitem pomenu te besede. Prvo od njih seveda predstavlja nenadomestljivi *Big Band RTV Slovenija* z naslovom *Imer Traja Brizani*, kar pomeni, da je gost tega še vedno najstarejšega (tradicionalnega) plesnega orkestra na svetu kitarist I. T. Brizani. Njemu se pridružuje še bobnar Peter Erskine. Gre hkrati za Brizanijevo glasbo, saj je ta izvrsten romski glasbenik hkrati ob (bas) kitaristu tudi skladatelj in (glasbeni) producent. Zato so na tej plošči izključno njegova (avtorska) dela. Devet njegovih del so aranžirali sami naši glasbeniki (A. Avbelj, M. Mikuletič, L. Krajncan in M. Ašič). Lojze Krajncan tudi vodi omenjene zasedbe kot šef dirigent *Big Banda*. Poleg omenjenih in izvrstnih (tujih) solistov I. T. Brizanija (na basovski kitari) in bobnarja P. Erskina, pa se izkažejo še številni solisti iz orkestrovih vrst: pozavnista Emil Spruk in Matjaž Mikuletič, trobentač Dominik Krajncan, saksofonisti Primož Fleischman, Aleš Suša, Adam Klemm in Klemen Kotar, kitarist Primož Grašič in pianist Blaž Jurjevčič; seveda vseskozi prevladujeta v odlični in ravno pravi »mešanici« *folklore (romske, makedonske, ...) glasbe in (pristnega) jazz* oba izvzeta solista I. T. Brizani na električni (basovski) kitari ali kar na električnem basu ali tudi na Fender fretless bass, in tolkalist Peter Erskine. Gre za »live« *posnetek koncerta vseh navedenih v že dolga leta novem ljubljanskem jazzovskem središču-Jazz klubu MONS (15. feb. 2008). Z mešanjem zvoka v radijskem Studiu 14 pa se je tokrat izkazal tonski mojster Mitja Krže. Mastering je opravil Miro Prljača, (glasbena) producenta pa sta bila Grega Forjanič in Imer Traja Brizani, izvršni producent pa umetniški vodja našega Big Banda RTV Slovenija in urednik za jazzovsko glasbo na RTV Slovenija Hugo Šekoranja; zagotovo eden tistih, ki v zadnjih desetletjih*

zapušča največjo (pozitivno) sled za razvoj orkestrske jazzovske glasbe pri nas.

Še bogatejše je predstavljen naslednji zabavni ali kar jazzovski projekt z naslovom **Jani Kovačič CERBERUS HOTEL Jazzitette**, za katerega pravi (verjetno je to kar J. Kovačič sam?): »Jazz je postal globalni urbani etno in Jazzitette (2006–09) so novi tip urbanega jazza«. Vseh 11 predstavljenih skladb Janija Kovačiča, ki jih tudi sam izvede s svojim značilnim (hrapavim, včasih izredno visokim tenorskim falzetom, ... zdaj z vokalom, zdaj v recitativu, tudi skupaj z njegovo tradicionalno kitaro) glasom, je priredil za *Big Band* Igor Lunder, izvajalci pa so poleg že omenjenega J. Kovačiča (kot vokalnega solista-pevca in moderatorja, napovedovalca in komentatorja), *Big Band RTV Slovenija* in dirigent Igor Lunder. Gre za tonsko obdelavo dveh koncertov »v živo/live«, ki sta bila v radijskem Studiu 14 (9. 11. 2006 in 14. 3. 2009, slednji v okviru *Slovenskih glasbenih dnevov* 2009). Kot je razbrati iz predstavitve pričujoče glasbe v dodani bogati programski knjižici: »(...) so jazzitette skladbe, Novega Urbane-ga Jazza (NUJ), jazza, ki je postal globalni urbani etno, folklorna glasba zbeganih podnajemnikov tega sveta – ljudi. Večina seveda beži nazaj k zemlji, h glasbi minulih dni, k pravljam. Zemlja ni več naša, le kakšen sploščen moj ali tvoj atom je še kje (...)«. Te razlage si potem sledijo tako dobro, da človek komaj vse prebere, ker ga medtem že nestrpno žuli, da bi vse to slišal. Je pa po vsebinski in oblikovni strani vsa stvar tako kompleksna in kompletna, da se eno in drugo ne da. Vsa besedila predstavljenih pesmi J. Kovačiča so tudi natisnjena v (bogati) programski knjižici (oblikovanje: *Studioboats*, fotografija pa Peter Rauch). Tale projekt je izšel v koprodukciji ZKP RTV Slovenija z *Radio Slovenija* (kar je pravzaprav kar pravilo izdaj vseh tonskih elektronskih medijev) in KUD »France Prešeren« Ljubljana: Hommage (Posvečeno) Mojstru Bojanu Adamiču.

Love You Madly/Noro te ljubim spet z *Big Bandom* in tokrat s pevsko solistko, vokalistko **Mio Žnidarič** pa je že naslednji (zabavni, jazzovski) projekt omenjene serije. Ko sem prav tej sezoni na enem od ponovitvenih koncertov enakega programa slišal našo M. Žnidarič v živo, sem si bil enoten, da gre v tem primeru za našo izjemno jazzovsko vokalistko, morda ta hip celo najboljšo? No, Žnidaričeva tokrat potrjuje to mojo tezo z enakim repertoarjem kot sem ga že slišal. Gre za splet naše in tuje vokalne jazzovske literature, v kateri briljira prav solistka. Ob odličnem *Big Bandu* z dirigentom Tadejem Tomšičem (sicer saksofonistom in aranžerjema istega ansambla) se zvrsti ob pevski solistki še cela vrsta (izvrstnih) instrumentalnih solistov iz vrst ansambla. To so: dirigent-saksofonist T. Tomšič, pozavnisti Klemen Repe, Rok Štirin in Emil Spruk, Steve Klink/orgle in klavir, basist Aleš Avbelj, trobentač David Jarh in kitarist Primož Grašič. Plošča sicer nosi naslov po istoimenski skladbi slovitega Duka Elingtona *Love You Madly/Noro te ljubim*, najbolj znani po interpretaciji Elle Fitzgerald in zdaj v priredbi T.

Tomšiča-»Miin prepoznavni slog«. Na plošči se zvrstijo še naslovi kot so: *A si ti al' nisi ti moj ljubi*, *Hi-Lili*, *Hi-Lo*, *Brez tebe*, *Begunka sem*, *ki ne beži*, *My Romance/Moja romanca*, *Obtolčeni bas*, *After You've Gone*, *Pesem namesto zlatnika*, *I'm Gonna Sit Right Down*, *Nevidni orkester*, *Snežinka* in *Ti veš*. Poleg že navedenih avtorjev, aranžerjev, solistke M. Žnidarič in tistih iz orkestrovih vrst, so tukaj zanimiva še nekatera druga imena - skladatelji: B. Austin in L. Jordan, B. Kaper in H. Deutsch, S. Klink in F. Lainšček, R. Rodgers in L. Hart, T. Layton in H. Creamer in F. Ahlert in J. Young. Najbolj pa je izpostavljen skladateljsko-pesniški par Steva Klinka in Ferija Lainščka, saj nastopa na omenjeni plošči od vsega 13 predstavljenih del kar 7-krat, kar lahko pomeni, da je tale projekt hkrati projekt M. Žnidarič, *Biga Banda RTV Slovenija*, dirigenta-saksofonista-aranžerja T. Tomšiča in slednjega (avtorskega) para.

Nejc Kuhar & Mak Grgić v spregi skladatelja, mentorja in avtorja projekta in kitarista je nastala avtorska cedekja z naslovom *String modulations/Kitara v komorni zasedbi*. Gre za avtorsko glasbo prvega, ki ga dodobra zaznamujejo zabavne glasbene note. Za (avtorsko) glasbo Nejca Kuharja velja, da je: »(...) primerljiva s skladbami velikih mojstrov ... njegove skladbe pa kažejo na močno osebnost in Nejc jih /sam/ igra odlično. Bravo«! Ker se je avtor vseh sedmih predstavljenih skladb odrekel igranju kitare na tej plošči, k sodelovanju poleg kitarista Maka Grgića, za ansambelsko (komorno) soigro poveže še flautistko Evo Nino Kozmus, violončelistko Karmen Pečar, violinista Domna Lorenza, pevsko solistko-sopranistko Ireno Predo in (*Godalni*) *Kvartet CALISTO*, ki ga sestavljajo: violinista Matjaž Porovne in Alenka Semeja, violist Yasumichi Iwaki in violončelist Primož Zalaznik. Ker ima tudi omenjeni ansambel na repertoarju t. i. resno oz. klasično in zabavno glasbo, je povsem logično, da se ob izšolanih »klasikih in zabavnikih«, tako avtorja N. Kuharja kot vseh ostalih sodelujočih na tej plošči, tudi v skladateljevi bipolarni ustvarjalnosti, izkazujejo ves čas na oba način: preprosto gre za izredno rafinirano in če že hočete tudi umetniško izdiferencirano zabavno glasbo; v njenem najbolj plemenitem pomenu te besede je le-ta brezmejna. V delih kot so: *Carpe Diem* (2005), *V čelu igram kitaro* (2005), *Duhovin* (2006), *Qintet No. 1* (2010), *Carpe GuiCell* (2006), *Sonata No. 1* (2009) in *Trio No. 5465798* (2008) je tako slišati eno kot drugo, zlasti pa veliko zahodnoevropske glasbene umetnosti in kulture.

Plošča s številnimi in izključno mladimi umetniki: avtorjem/ustvarjalcem in izvajalci/poustvarjalci pa tako v smislu novega napredka, z nakazovanjem izredno poslušljive (zabavne) glasbe, kar kliče in hkrati poziva k novim dosežkom, ki jih v ekipi ZKP RTV Slovenija, *Radia* in *Televizije Slovenija* očitno ne bo zmanjkalo tudi v naslednjih letih; vsaj kar se tiče poznavanja žive glasbene scene pri nas, kar je potem zagotovo posledica snemanj in izdajanj elektronske glasbe. Vse to pa že vnaprej zagotavlja nove in nove uspehe vseh navedenih.